

vel paa den Tid maatte anses som eventuel Tronfølger i Danmark, naar den oldenborgske Stamme uddøde, havde ægtet Kejser Nicolaus's Datter, som dog alt den Gang efter et kort Ægteskab var død. At alt hvad der stod i Forbindelse med det barbariske Rusland maatte sætte Frihedsmanden Arndt i Fyr og Flamme, er naturligt, ligesom Holsteneren ogsaa havde beregnet af hans, Digterens, Fædrelandsvennens Stemme lød videre og højere end nogen andens „so weit die deutsche Zunge klingt.“

I Spidsen for „Fædrelandet“ af 17. Marts s. A. læstes nedenstaaende:

Fra en dansk Kvinde.

„Hr. Redaktør!

Originalen til det medfølgende Brev blev igaar med Posten afsendt til sit Bestemmelsessted. Jeg tillader mig at tilstille Dem denne tildels efter Hukommelsen nedskrevne Gjenpart*) for at afgjøre, om De finder det rigtigt at optage den i Deres Blad. og henviser i saa Henseende navnlig til Slutningen. At dette Brev er skrevet af en aldeles uøvet Pen, vil vist være let at se. Men jeg har imidlertid troet ikke at burde modstaa min Trang til i det mindste at søge at gjøre mere for mit Fædreland end at beklage det. Og da jeg nu er kommen i det Tilfælde at skrive til den ærede Redaktion af „Fædrelandet“, vil jeg ikke tilbageholde en Bemærkning, som jeg har havt Lejlighed til at iagttage Sandheden af i min Kreds. Desværre hersker der hos det store Flertal af det danske Folk Mangel paa Kraft og Vilje, men at det er saaledes, bliver ogsaa sagt det altfor ofte. Langtfra at bringe det til at forene sig, at hæve sig selv, antage de Mange, at da det nu en Gang er saa, maa det ogsaa forblive saaledes. Jeg hører daglig Ytringer som: „Hvad nytter det altsammen? vi ere et daarligt Folk“ o. s. v., og saa en Opregning af de andre Nationers Fortrin fremfor os, uden Hensyn til Forholdene eller de Henseender, hvori vi vel tør maale os med dem, eller, i Forhold til vort Lands Udstrækning, maaske endog gaa foran, som i Kunst og Literatur. Nej, sig det, at det er kraftigt, naar det blot selv vil, lad det føle, hvor det viser sit Værd, og det vil ligesaa vel som nu tro Dem paa Deres Ord og virkelig blive, hvad det siges at være. Dertil kommer, at vi umulig kunne forlange, at Fremmede skulle have Agtelse for os, naar vi ikke have Agtelse for os selv. Denne Selvnedsættelse og Følelse af sit ringe Værd kan være meget rosværdig hos en enkelt Person, skjønt sjældent fordelagtig for ham; i et Folk duer den sikkert aldrig. At jeg tror, en saadan Selvfølelse for Folket vilde give Oppositionen en endnu større Vægt i Folket, og til samme Tid aldeles ikke hindre dem i at vedblive at raabe, kalde og vække, hvor der endnu slumres, behøver jeg næppe at bemærke.

Med Agtelse for Hver, som helliger sine Kræfter og sin Tid til det fælles Fædreland,

Den 12. Marts 1845.

Valgerda.

*) Skrevet paa Tysk ligesom Originalen: vi meddele den i Oversættelse.